

[Flemming Hansen]

så bliver en realitet i 1992. Personer, virksomheder og den offentlige sektor har på denne baggrund gradvis ændret adfærd for at forberede sig til udfordringerne i 1990'ernes skærpede konkurrence.

Jeg synes, man skal notere sig embedsmandsrapportens ord om, at det indre marked bidrager til at opfylde forudsætningerne for et økonomisk og monetært samarbejde. En økonomisk og monetær union er altså ikke en forudsætning for det indre marked, men ligger i forlængelse heraf. Store skridt er altså taget. Målene er på vej til at blive nået, og nu står vi over for en ny fase i udviklingen: overvejelserne om at skabe et økonomisk og monetært samarbejde i EF.

Delorsrapporten er et af udgangspunkterne for disse overvejelser, men kun ét af udgangspunkterne. Den britiske regering har fremlagt sin opfattelse af udviklingen. Den danske regering har netop offentliggjort sin embedsmandsrapport, der er overordentlig spændende, og mon ikke man kan påregne, at andre EF-lande vil udarbejde lignende rapporter? Det tror jeg.

Og netop spørgsmålet om, hvilken vej vi skal gå, skal danne baggrund for den regeringskonference, som EF-topmødet skal tage stilling til. Det eneste, der er enighed om, er, at første fase i det økonomiske og monetære samarbejde er besluttet til ikrafttræden den 1. juli 1990. Men det må samtidig understreges, at det ikke er muligt at sige, hvornår første fase bliver afsluttet. Alene briternes indtræden i EMS'en vil det tage ganske betydelig tid at fordøje, er jeg overbevist om.

Vi har således kun kendskab til, hvornår første fase træder i kraft. Vi ved ikke, hvornår regeringskonferencen kan starte, men vel omkring et års tid eller halvandet fra nu. De mange spørgsmål om den politiske vilje omkring anden og tredje fase betyder også, at vi ikke ved, hvornår regeringskonferencen kan slutte, men der kan meget vel gå 1, 2 eller 3 år fra begyndelsen af konferencen, til den er afsluttet. Det vil altså sige, at vi taler om året 1993 eller senere, før den endelige beslutning, som vi skal diskutere i dag, kan tages.

I den konservative gruppe mener vi, at regeringskonferencen vil være nyttig til at belyse de hundreder af uopklarede spørgsmål som udgangspunkt for debat i de enkelte lande. Forhåbentlig vil det på regeringskonferencen lykkes

at opstille mål for den fremtidige udvikling, så vi nøjagtigt ved, hvad vi skal tage stilling til, og hvornår vi skal tage stilling.

Det vil derfor efter den konservative folketingsgruppes opfattelse være forfejlet allerede nu at gå i dybden med vigtige spørgsmål som eksempelvis centralbank, budgetafhængighed, ECU'ens placering og de andre væsentlige spørgsmål, som jo netop skal behandles på konferencen. Lad os få konkrete oplysninger på bordet, så vi ved, hvad vi skal tage stilling til, og lad være med at dramatisere situationen, før vi ved, hvad vi taler om! Jeg finder det hysterisk at råbe om folkeafstemning på baggrund af en embedsmandsrapport.

Men fordi vi ikke kender de spørgsmål, der skal tages stilling til, kan vi godt se på de fordele, en økonomisk og monetær union vil betyde for os: En række usikkerhedsmomenter for erhvervslivet vil blive fjernet – eksempelvis gennem valutakursens fuldstændige fastlåsning – mindsket kursrisiko, forventet rentefald af ganske betydelig størrelse og omkostningsbesparelser især for mindre og mellemstore virksomheder i forbindelse med valutatransaktioner.

Enkelte har sagt, at vor økonomiske handlefrihed begrænses. Man kan spørge sig selv: Hvor stor er denne handlefrihed i dag? En vesttysk rentestigning følges af en dansk rentestigning på den tid, det tager at overføre meddelelsen fra Vesttyskland til Danmark. Vi må altså allerede i dag tilpasse os udenlandsk rentepolitik, og derfor vil den økonomiske og monetære union snarere øge end reducere vores medindflydelse.

Jeg nævnte tidligere, at udviklingen i EF er gået stærkt i de seneste år. EF har forstået at placere sig centralt på verdenskortet ikke blot i forhold til USA og Japan, men også i forhold til den udvikling, vi oplever i Østeuropa. Ved etableringen af en økonomisk og monetær union vil dollarens, yennens og D-markens rolle som valutareserve blive mindsket, og en europæisk enhedsvaluta i form af tolv indbyrdes fastlåste valutaer vil overtage rollen som reservevaluta. Verdens største økonomiske faktor vil nemlig blive EF.

Jeg er også overbevist om, at EF's succes har spillet en rolle for udviklingen i Østeuropa og ikke mindst skal og må gøre det i fremtiden.

Ser vi på forholdet til EFTA og de nordiske lande, må vi sige, at EF har vist stor åbenhed,